

Сумська міська централізована бібліотечна система
Сумська міська центральна бібліотека ім. Т. Шевченка
Відділ довідково-інформаційної роботи та маркетингу

КСЕНІЯ ЛИНТВАРЬОВА

З серії «Корінням із Сумщини»

Бібліографічний дайджест

СУМИ 2021

Ксенія Лінтварьова : бібліографічний дайджест / Сумська міська центральна бібліотека ім. Т. Шевченка; відділ довідково-інформаційної роботи; уклад. Л. Клімачова. — Суми, 2021. — 15 с.

«...вплив сумського коріння на світове насіння», — так сказав Олександр Вертіль про альбом ліногравюр «Корінням зі Сумщини», присвячений життєвим долям уродженців області, які не сприйняли революційних подій 1917 року й емігрували за кордон. Серед цих яскравих особистостей є і Ксенія Лінтварьова. У дайджесті ми пропонуємо познайомитися з життям цієї жінки, яка прожила майже 101 рік.

Розрахований на широке коло користувачів.

Відповідальна за випуск: директор СМЦБС Стадниченко Л. М.

Редактор: заст. директора Бегменко О. М.

Матеріал підготувала: Клімачова Л. Д.

Наша адреса:

40030, м. Суми,

вул. Кооперативна, 6

Центральна міська бібліотека ім. Т. Г. Шевченка

тел. 22-63-32

E-mail: lib@library.sumy.ua

<https://libsumy.com/>

працюємо: з 9-00 до 20-00

вихідний: п'ятниця

Альбом «Корінням із Сумщини» (М. Бондаренко – лінорити, О. Капітоненко — тексти) вміщує публікації про персоналії, які народилися на Сумщині, але з тих чи інших причин залишили батьківщину і продовжили своє життя в еміграції, де проявили себе з позитивного боку і досягли певних вершин у мистецтві, літературі, науці, громадському житті тощо.

На 39 сторінці альбому можна побачити ліногравюру з підписом:

КСЕНІЯ ЛИНТВАРЬОВА

Чикаленко-Линварьова Ксенія
Георгіївна, (1908-2008),
уродженка м. Суми, перекладач,
співробітник ООН. Померла в
еміграції у м. Нью-Йорк, штат
Нью-Йорк, США

Бондаренко, М. М. Корінням із Сумщини [Образотворчий матеріал] : [серія ліноритів] / М. М. Бондаренко, О. М. Капітоненко. — Суми : ФОП Щербина І. В., 2016. — С. 9.

Знайомлячись з іншими джерелами, бачимо, що дата і місце народження Ксенії Линтварьової даються по-різному. Так, провідний спеціаліст Державного архіву Сумської області Олександр Козлов, досліджуючи родовід Линтварьових, пише:

«Ксенія Георгіївна, від 2-го шлюбу. Нар. приблизно у 1909 р. У 1942-1943 роках виїхала з м. Харків до Західної Європи. Жила у США (1990 роки)

Ч.- 1)

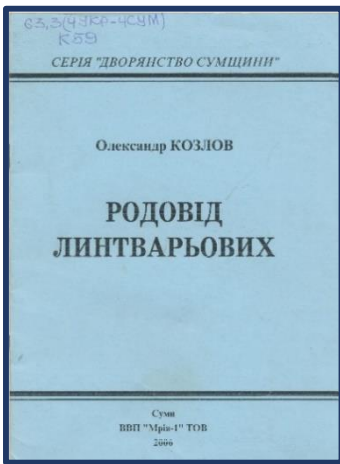
2)

3).... Чикаленко, син відомого підприємця.»

В дослідженні О. Козлова можна знайти інформацію про її діда Михайла Павловича та батька Георгія Михайловича Линтварьових:

*«27. **Михайло Павлович**, нар. 16 січня 1829 р. Колезький асесор (1865 р.). Гласний Сумських повітових зборів (1865 р.)*

Д. — Олександра Василівна... нар. приблизно у 1836 р. Померла у сл. Лука 12 жовтня 1909 р.

У листі до О. Суворіна від 30 травня 1888 р. А. Чехов писав про неї: «... мати-старуха, очень добрая, сырая, страдавшаяся вдоволь женищина; читает Шопенгауера и ездит в церковь на акафист; добросовестно штудирует каждый № «Вестника Европы» и «Северного вестника» и знает таких беллетристов, какие мне и во сне не снились; придает большое значение тому, что в ее флигеле жил когда-то художник Маковский, а теперь живет молодой литератор;

разговаривая с Плещеевым, чувствует во всем теле священную дрожь и ежеминутно радуется, что сподобилась видеть великого поэта...»

42. Георгій Михайлович, нар. приблизно у 1865 р. Закінчив Харківське реальне училище. У 1890-х роках працював у різних установах Сумського повіту. Дванадцять років був губернським гласним. Член I державної Думи Росії. За поглядами — конституційний демократ. Помер у Харкові між 1941-1943 роками.

У листі до О. Суворіна від 30 травня 1888 р. А. Чехов писав про Георгія Линтварьова: «...Второй сын — молодой человек, помешанный на том, что Чайковский — гений. Пианист. Мечтает о жизни по Толстому...»

Д.— 1) Наталія Дмитрівна...

2).....

Козлов, О. М. Родовід Линтварьових / О. М. Козлов. — Суми : Мрія-1 ЛТД, 2006. — 32 с. — (Дворянство Сумщини).

На сайті «Rodovid : багатомовне генеалогічне дерево» знаходимо дані про Ксенію Линтварьову (в тексті: Оксана Линтварева) та її батька.

♂ Юрій (Георгій) Линтварев (Линтварьов)

народження: близ. 1865

шлюб: <1> ♀ **Наталія Дмитрівна ? (Линтварева) [?]**

смерть: між 1941 та 1943, Харків

Закінчив Харківське реальне училище. У 1890-х роках працював у різних установах Сумського повіту. Дванадцять років був губернським гласним. Член І державної Думи Росії. За поглядами – конституційний демократ. У листі до О. Суворіна від 30 травня 1888 р. А. Чехов писав про Георгія Линтварьова: „... Второй сын – молодой человек, помешанный на том, что Чайковский – гений. Пианист. Мечтает о жизни по Толстому...”

Діти:

♂ Михайло Линтварев (Линтварьов)

народження: 10 березня 1897, Лука

хрещення: 30 березня 1897, Лука, Хрещені батьки: дворянин Павло Михайлович Линтварьов та дружина титулярного радника Зінаїда Олександрівна Замятіна

смерть: 27 червня 1897, Лука

♀ Оксана Линтварева (Чикаленко)

народження: 16 листопада 1908, Харків

шлюб: ♂ Шатов [Шатови]

шлюб:

шлюб: ♂ Леонтій Євгенович Чикаленко [Чикаленки] нар. 1888
пом. 1965

Мала також двох синів від першого шлюбу (чоловік арештований)
та ще двох

♂ Лев Шатов [Шатови]

♀ Маріанна Чикаленко [Чикаленки]

Юрій (Георгій) Линтварев (Линтварьов) Поколінний розпис // Rodovid : багатомовне генеалогічне дерево. — Текст. дані. — Остання зміна 22 серпня 2021.— Режим доступу: <https://uk.rodovid.org/wk/Спеціальні:ChartInventory/874894> (дата звернення: 10.11.21). — Назва з екрана.

Де б не народилася Оксана Линтварьова-Чикаленко – в Сумах чи Харкові, доля її пов'язана із Сумами.

Катерини Кіндрась в статті «Герновий вінок із діамантами» розповість про нелегку долю цієї жінки. Авторка зустрілася з Оксаною Юрївною Линтварьовою-Чикаленко, коли тій виповнилося 97 років.

«Однієї ночі Маріанну Чикаленко [доньку Оксани Линтварьової-Чикаленко] розбудив телефонний дзвінок. «Вас турбує Лев Шатов, — говорив незнайомий голос. — Чи міг би я розмовляти з... мамою?»

Вони [мати й син] зустрілися більш ніж через півстоліття. У Нью-Йорку, в день народження Оксани Юрївни, якій виповнилося тоді 87 років. Що сказати синові? Про що говорити? Після 54 років розлуки. Після розлуки довжиною фактично в життя. Востаннє вона бачила його в 1941-му, коли йому було лише п'ять років. І ось

тепер намагалася впізнати в немолодому вже чоловікові дорогі риси рідного сина.

«...Я дуже мало знаю про той світ, у якому ти входив у свідомий вік. Ще менше ти можеш собі уявити ту обстановку, в якій жила я. Моє дитинство припало на добу дореволюційної Російської імперії, а потім почалися Перша світова війна, революція, громадянська, радянська влада... Тому, якщо я не розпочну здалеку, можливо, незрозумілим буде все, що сталося потім...»

[...]«**Оксана (в дитинстві — Ксенія) Линтварьова народилася 16 листопада 1908 року в Харкові в дворянській родині. Її мати походила із заможних Бекарюкових, які мали великі маєтності неподалік Куп'янська на Харківщині. Там і минуло дитинство Ксені.**

«...Вечір. Мама кудись одягається. На ній довга помережена знизу сукня, на плечах розкішний норковий палантин, що спадає майже до підлоги. Мама стоїть перед дзеркалом, а я труся біля неї щочкою об м'якеньке хутро. В «голландці» потріскують дрова. Здавалося, що попереду не життя, а ціла вічність [...] **На початку літа виїжджали до Богодарівки, до маєтку бабусі. Наприкінці літа — до Луки, до маєтку батька під Сумами...**» — писатиме вона.

У дворянському гнізді Линтварьових полюбляв бувати Антон Чехов. Власне, їхній родинний сад у Луці надихнув письменника на написання знаменитої п'єси «Вишневий сад». Класик із любов'ю і симпатією відгукувався на українофільство господарів маєтку, називаючи його «зворушливим». Родину Линтварьових Чехов нерідко згадував у своїх листах. Зокрема, про одну з доньок Михайла Линтварьова (діда Оксани Юріївни), він писав: «Побудувала у своєму обійсті за власні кошти школу і навчає хохлят байкам Крилова в

малоросійському перекладі. Їздить на могилу Шевченка, як турок до Мекки...»

...

У **родині Линтварьових** панували типові для дворян звичаї й традиції. Розмовляли переважно французькою, пересувалися на фаєтоні, влаштували бали, після першого сніданку починався другий...

«У молодості моя бабуся чудово співала, у Парижі її педагогом була знаменита Поліна Віардо — велика любов Тургенєва. Бабуся виховувалася в аристократичних французьких родинах, а потім — у школі при жіночому католицькому монастирі. Мама розповідала, що вона все вміла робити сама. Навіть стільці оббивала матерією власними руками. Вона боялася залежності від кого б то не було, а тому навіть навчилася писати лівою рукою на випадок, якщо раптом права перестане її слухатися [...] — оповідає пані Оксана. — Особливе місце відводили закупкам. Вони були різні й завжди забирали багато часу. Все закуповувалося у великих кількостях і відсидалося додому. Особливо перед Різдвом та Великоднем. Бабуся була дуже солідним покупцем, і продавці приділяли їй багато уваги.»

Пізніше, коли нагряне революція, а за нею громадянська війна й настануть нелегкі, хоч ще й не найстрашніші часи в житті родини Линтварьових, першою прикметою кінця старого життя стане те, що один з їхніх гостей за чайним столом набиратиме з вазочки варення не в спеціальне малесеньке блюдо, а в звичайну тарілку для борщу. «Для мами це було трагедією», — каже пані Оксана. Це був знак нової грізної епохи.

...

«До 17 років я не розмовляла українською мовою. Але із захопленням взялася за її вивчення й швидко опанувала. Моєю найбільшою мрією було отримати

вищу освіту. Готувалася до вступних іспитів, після роботи учнем бухгалтера ночами сиділа над підручниками. Пробувала вступати до медінституту, але щоразу мене відсіювали через «соціальне походження» [...] У 1931 році негативне навколишнє життя, яким я так обурювалася, торкнулося мене безпосередньо. Арештували чоловіка. В ніч з 3 на 4 листопада 1934 року в Києві й Харкові було заарештовано велику групу української інтелігенції. Пригадую, як за кілька днів після цих арештів до нас прийшов Юрій Яновський і, обхопивши голову руками, майже простогнав: «Соромно, соромно ходити по вулиці, соромно бути винятком».

Стало зрозуміло, що з Харкова треба тікати. Так доля занесла її аж до Челябінська, де вдалося влаштуватися стенографісткою при дирекції великої електростанції. Але бажання отримати вищу освіту знову повернуло її до Харкова, де Оксану Линтварьову зарахували на заочне відділення факультету французької філології Харківського інституту іноземних мов. Вона вступила, так і не пред'явивши приймальній комісії свою метрику, де в графі «соціальне становище» було, як вирок, записано: «Із дворян». Пізніше перевелася на заочне до педагогічного інституту. І влітку 1941 р. з двома старшими синами поїхала складати чергову сесію, залишивши в Челябінську з бабусею й батьком маленького Левка. Під час її іспиту зі старослов'янської мови на Харків упали перші німецькі бомби.

«Евакуація міста розгорталася швидко й хаотично. Розібратися в тому, що відбувається, було неможливо. [...] Яюсь увечері ми з подругою вийшли на вулицю й почули стогін і крики. Звідки? Це вбивали й спалювали безневинних людей у підвалах Харківського НКВС. Однієї ночі через бомбардування міста ми не ночували вдома. Й саме тоді за мною приходили

енкаведисти. Я зрозуміла, що додому мені повертатися не можна. На евакопункт — також. А тим часом НКВС із собаками зігнало на станції Салтово в сарай «ворогів народу» й спалило їх живцем. Серед них був і мій добрий приятель, поет Володимир Свідзинський».

...

Вона більше не повернулася до Челябінська. Її дорога втікачки пролягла на Захід. Через усю Україну до Львова, далі — до Німеччини, у табори для втікачів, яких називали переміщеними особами. А потім ще далі — за океан, до далекої Америки.

Пізніше уславлений славіст зі світовим ім'ям, професор Юрій Шевельов напише: «Нас поєднувало дещо в минулому — буття вдома у двох культурах (українській і російській), свідомий вибір української, захоплення Галичиною й тим новим, що відкрилося нам у Львові. Я знав, що її (Ксені Линтварьової) причетність до культурного руху двадцятих років у Харкові була більшою, ніж моя...»

У Нью-Йорку вона тривалий час заробляла на життя тяжкою працею на фабриці, де, за іронією долі, виготовляли капелюшки. Майже такі самі, які носили її бабуся й мама.

Але одного разу їй таки поталанило — Оксану Юрїївну, яка блискуче володіє кількома іноземними мовами, взяли на роботу до ООН. І тривалий час все складалося доволі успішно. Але згодом її лінгвістичні зауваження не сподобалися представникові СРСР при ООН, і вона змушена була залишити престижну працю.

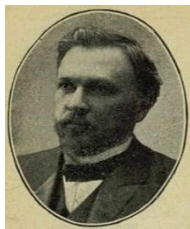
«Невже не було у вас моменту, коли не хотілося більше жити?» — наважуюся запитати. «Ні, не було, — каже. — Рятували книжки, приятелі, товариство. Скільки себе пам'ятаю, я йшла життєвою дорогою навпомацки, але завжди знала: треба йти. Бо завжди поруч був хтось, кому моя присутність була необхідна... А от мій брат Георгій не зміг... Він дресирував собак.

Казав, що чим більше пізнає людей, тим дужче любить собак. На Крайній Півночі, де він жив, у нього силоміць забирали вихованців і віддавали місцевим вертухаям, щоб охороняти політв'язнів. Він не витерпів такої наруги й покінчив життя самогубством. Я отримала його лист і фотокартку вже тут, в Америці, коли брата не було серед живих...»

[...] У Левка та Оксани Юріївни було лише 14 днів — син зміг приїхати тільки на два тижні. Вона без упину щось йому розповідала, а він лише хитав головою, тримаючи її долоні у своїх. Здавалося, що його приїзд із далекого 1941 року — то лише сон, який привидівся матері, аби втамувати її зболіле серце. Два тижні промайнули, як мить, а вона так і не встигла розповісти йому все, що хотіла. І тоді вже, після того, як Левко відбув додому, вона сіла за друкарську машинку й написала синові ось цього листа. Хоч це, радше, не лист, а материнська сповідь.

Кіндрась Катерина. *Терновий вінок із діамантами [Електронний ресурс] // Україна молода. — Текст. дані. — 2006. — 18 травня. — Режим доступу: <https://www.umoloda.kiev.ua/number/674/171/24487/> (дата звернення: 10.11.21). — Назва з екрана.*

Про батька Оксани Линтварьової

Георгій Михайлович Линтварьов (1865—1943) — піаніст, земський діяч, депутат Держдуми I скликання від Харківської губернії

Дворянин. Випускник Сумського реального училища. Потім закінчив Харківське музичне училище. Вільний слухач Харківського університету. Навчався в Петербургській консерваторії, але в зв'язку з хворобою не закінчив її. Поступив в Сумський гусарський полк, вийшов у запас рядовим. На початку 1890-х років жил у Парижі і Женеві, займався музикою, слухав лекції в Сорбонні.

Оксана з "планети Ді-Пі", так Оксана Забужко написала про Оксану Линтварьову.

«На опублікованих знімках з архіву пані Оксани [Радиш] в колі її близьких подруг 1990-2000-х [...] я, на свій подив, побачила жінку, яку не те що не могла б там уявити, [...] а й уважала давно "відколотою" від української громади: в російській пресі її називали навіть не Оксаною (бо вона теж була Оксана, модне було ім'я сто років тому серед українського панства!), а — Ксенією, по чоловікові — Ксенією Георгіївною Шатовою, і сама вона проти такої нарочитої "русифікації" не заперечувала [...] Я знала, що котрийсь із її чоловіків дійсно мав прізвище Шатов, це була стратегія виживання [...] після розстрілу чоловіка знову вийти заміж, змінити прізвище, одержати "чистий" паспорт і виїхати, щоб не знайшли: Ткаль — Ковалева — Шатова — Чикаленко, яка маска надійніша?. Не

знала я дечого іншого: що з тим Шатовим в СРСР у цієї жінки залишився син, і, ризикнувши отак помахати, як сигнальним прапорцем у відкритому морі, колишнім

прізвищем, вона того сина, через п'ятдесят з гаком років — таки знайшла, і, вже після розвалу СРСР, у Нью-Йорку — таки побачила: і хто ми, питається, щоб її судити, і що ми знаємо про відвагу наших жінок? [...]

Надалі зватиму її тут тим ім'ям, яке вона отримала з дому: Оксана Лінтварьова. Це їй мала б належати Лука: вона була дочкою того харківського поміщика, з яким ледь не поріднився Чехов (у листах до спільних знайомих він уже з явною приємністю підписувався: "Все Чеховы и Линтваревы"), — і небогою трьох сестер, які стали чеховськими "музами".

[...] Панни Лінтварьови належали до першого покоління жінок-спеціалісток з вищою освітою: до тих інтелігентних українок. [...] Наталя Лінтварьова була вчителькою, Зінаїда й Олена — лікарками, одними з перших у Росії (привіт од

Левко Євгенович Чикаленко

(03.03.1888 — 07.03.1965)

Відомий археолог.

У 1920 р. Левко виїхав за кордон, полишивши дружину — Тетяну Стахевич. Таким чином, сім'я розпалася. У 1930-х Левко проживав у Польщі, там він одружується з Ганною Чуйко. Цей шлюб був нетривалим, бо на початку 1940-х у Львові він знайомиться з Оксаною Лінтварьовою, з якою незабаром одружується та виїздить до США, згодом у них народжується донька Мар'яна. Але чужина є чужиною, Лев Євгенович розумів, що навряд чи зможе повернутися на батьківщину, тому заповідає розвіяти колись його прах у рідних Перешорах. І це сталося лише через 33 роки після смерті. Ось як про це згадує Євген Іванович Чикаленко (онук). Коли в 1998 р. відбувалося перепоховання праху дядька Левка ... у Перешорах, зустрічало нас із тіткою Оксаною Чикаленко-Лінтварьовою та її донькою Мар'яною (вони мешкають у Нью-Йорку) близько двох тисяч людей! Діти в українському вбранні вручали хліб...

Пчілчиної Люби Калиновської!), і в Луці не тільки пили чай та каталися на човнах, як це уявляється нині нашим аматорам "русской усадебной культуры", — там, як звичайно в "українофілів", "працювали для свого народу": служили в земстві, вчили дітей, вели прийом хворих (Чехов асистував Олені при операціях!), — і саме там "мужик" Чехов (який потім сумлінно повторив у Меліхово все, побачене в Луці, до будівництва школи включно!) відкрив існування жінок вищих класів, які гарують "пчілками" не від злиднів, як його мати й сестра, а — як і він сам — від сенсубуттєвої потреби. (І радісно поволик своє відкриття в російську літературу!).

Юрій Володимирович Шевельов

(17.12.1908, Харків —
12.04.2002, Нью-Йорк, США)

Українсько-американський
славіст-мовознавець
німецького походження.

Сам же про себе славіст №1 без зайвої скромності мав право сказати: "Те, що Грушевський зробив для української історії, я зробив для української мови". І це справді відповідає дійсності.

[...] це випало на долю Лінтварьовій-молодшій. Вихована з дому ще на взір своїх тіток, у Харкові 1920-х — операторка першого українського радіоцентру, дівчинка з кола "Літературного ярмарку", з "чорноробочої богеми" "Розстріляного Відродження", — до тридцяти років вона встигла двічі стати матір'ю й двічі овдовіти, в 1933-му і 1937-му, і про те, як такий досвід впливає на переформатування життєвих стратегій, ні європейські, ні російські феміністи-психологи-соціологи нам не напишуть — мусимо самі [...]

[...] А Оксана Линтварьова була та femme fatale, що навіки розбила Шевельову серце, в самому розпалі їхнього "воєнного" роману й спільної втечі на Захід оголосивши йому, що виходить заміж за Левка Чикаленка, з яким познайомилась у Львові (і таки вийшла, й дочку йому народила, і піклувалася про нього до самої його смерти, як він — про двох її синів від двох розстріляних чоловіків, і хто ми, знов-таки, щоб судити цих людей? [...] У своїх спогадах Шевельов розповідає про цю, мабуть-таки, найбільшу любов свого життя скупко, крізь зуби, але видно, що боліти йому не перестало ніколи.»

Оксана Забужко: Пам'яті Оксани Радиш. Про трьох Оксан з "планети Ді-Пі" (частина третя) // DW : новини й аналітика про Німеччину, Україну, Європу і світ : сайт. – Текст. дані. – 28.09. — 2020.— Режим доступу:

[https://www.dw.com/uk/%D0%BE%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B0-%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%83%D0%B6%D0%BA%D0%BE-%D0%BF%D0%B0%D0%BC%D1%8F%D1%82%D1%96-%D0%BE%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8-%D1%80%D0%B0%D0%B4%D0%B8%D1%88-%D0%BF%D1%80%D0%BE-%D1%82%D1%80%D1%8C%D0%BE%D1%85-\(дата звернення: 10.11.21\)](https://www.dw.com/uk/%D0%BE%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B0-%D0%B7%D0%B0%D0%B1%D1%83%D0%B6%D0%BA%D0%BE-%D0%BF%D0%B0%D0%BC%D1%8F%D1%82%D1%96-%D0%BE%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8-%D1%80%D0%B0%D0%B4%D0%B8%D1%88-%D0%BF%D1%80%D0%BE-%D1%82%D1%80%D1%8C%D0%BE%D1%85-(дата%20звернення%3A%2010.11.21)) . —

Назва з екрана.

Оксана Міяковська-Радиш (ліворуч) та Оксана Линтварьова-Чикаленко (праворуч)

Про матір Оксани Линтварьової

Оксана Василівна Линтварева (Бекарюкова)

26.06.1883 Харків, — 31.05. 1969 США

Бібліотекознавець

«Із дворян. Її батько — Бекарюков Василь Іванович (1833— 1900) — відомий земський діяч, предводитель дворянства. Закінчила Харківську гімназію Оболенської. У 1905 р. — Сорбонну. З 1906 р. працювала в бібліотеці Харківського товариства грамотності. З 1921 р. — завідувач відділу міжнародного книгообміну Всеросійського товариства культурних зв'язків із зарубіжжям. Була референтом бібліотечної справи в обкомі профспілок вищої школи, з 1936 р. завідувала бібліотекою Інституту іноземних мов ім. Н.К. Крупської. У 1939—1940 роках жила в Ленінграді і працювала в бібліотеці ім. М.Є. Салтикова-Щедрина, потім у бібліотеці Академії наук.

У 1941—1942 рр. працювала директором бібліотеки Харківського університету. Разом із колективом пережила перші, найтяжчі місяці окупації м. Харкова. У лютому 1943 р. з групою співробітників університету (серед них був також Ю.В. Шевельов) разом із відступаючими німецько-фашистськими військами евакуювалася в Німеччину. Відомостей про подальшу долю не встановлено.»

Оксана Васильевна Линтварева [Электронный ресурс] // Geni : интерактивный сервис. — Текст. данные. — Режим доступа:

<https://www.geni.com/people/%D0%9E%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B0-%D0%92%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BB%D1%8C%D0%B5%D0%B2%D0%BD%D0%B0-%D0%9B%D0%B8%D0%BD%D1%82%D0%B2%D0%B0%D1%80%D0%B5%D0%B2%D0%B0/6000000026649510486> (дата обращения 10.11.21). — Название с экрана.